

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6640/2022
07.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Гојковић адвокат из ..., против тужених ББ, оснивача и власника СУР „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник Жељка Томљеновић адвокат из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Драган Стошић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2447/21 од 17.02.2022. године, на седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2447/21 од 17.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5346/20 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени ББ обавезе да тужиоцу, солидарно са туженим ГГ, на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 1.400.000,00 динара и то на име претрпљених: физичких болова 280.000,00 динара, страха 320.000,00 динара, душевних болова због умањења животне активности 550.000,00 динара и душевних болова због наружености 250.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, и да му солидарно са туженим ГГ надокнади трошкове парничног поступка припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка од 301.650,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2447/21 од 17.02.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, па је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П 5346/20 од 14.04.2021. године, тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу, солидарно са туженим ГГ, на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 1.350.000,00 динара и то за претрпљене: физичке болове 280.000,00 динара, страх 320.000,00 динара, душевне болове због умањења животне активности 500.000,00 динара и душевне болове због наружености 250.000,00 динара, све са

законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, а на име трошкова парничног поступка 323.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, те да тужиоцу на име трошкова поновљеног првостепеног поступка исплати износ од још 38.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је у преосталом побијаном непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати 133.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ ангажовао је тужиоца (рођеног године) на пословима физичког обезбеђења објекта - ... „ВВ“ и присутних гостију на дан 03.12.2010. године, за време трајања извођачког програма – концерта у времену од 20,00 часова до 02,00 часа наредног дана, а по основу уговора о делу од 03.12.2010. године. Према одредбама поменутог уговора, извршилац посла је дужан да физичко обезбеђење објекта и гостију врши на дискретан и ненаметљив начин, праћењем кретања и понашања гостију, те да у случају могућег настанка инцидентне ситуације исту спречи на описан начин, без примене било какве силе или принуде. Скуп су обезбеђивала четири службена лица Полицијске станице у ..., као и радници обезбеђења које је ангажовао тужени ББ. Дана 04.12.2010. године, око 01,00 час, у наведеном објекту је дошло до сукоба (кошкања) између две групе гостију, због чега су интервенисали присутни полицајци, док су тужилац и његове колеге из обезбеђења стали испред бине како би изоловали инцидент. Током тог инцидента, према радницима обезбеђења и полицајцима су бацани предмети као што су флаше, чаше итд, па је тако тужени ГГ бацио пивску флашу према бини и том приликом погодио тужиоца у пределу лица са десне стране. Флаша се сломила и нанела тужиоцу тешку телесну повреду десног ока, капка, корена носа и чеоног предела. Тужилац је приватним возилом превезен у УЦ КЦВ, где је извршен оперативни захват одстрањења десне очне јабучице због дефинитивног откинућа очног живца и имплантирана орбитална куглица у десно око (протеза), која је касније мењана. Након повређивања, првих 24 часа тужилац је трпео јаке болове степена 8, наредна 72 часа степена 6, а затим три дана степена 4 и последња три дана болничког лечења степена 2, а након тога још месец дана је осећао нелагодност, жигање и пробадање са боловима 1 – 2 степена. Код тужиоца је наступила наруженост средњег степена, која се огледа у упадљивости ужег очног распорка и утонуте очне протезе, тако да десно око изгледа мање, јер је повучено за 5 мм, што све проузрокује код тужиоца душевне болове средњег степена. Услед губитка ока, код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 25%, јер од момента губитка ока нема просторно-дубински вид, као ни целокупно видно поље, поготово десно, па стога има сметње у процени положаја предмета, сипања у чашу, приликом хода по неравном, степеницама, не може да ради послове који захтевају дубински вид – а то су сви прецизни занати као што је месар,

столар, часовничар, не може да ради на висини, не може да буде професионални возач. Тужилац је непосредно пре, током и након предметног догађаја трпео примарни страх високог интензитета око 9, у трајању од једног до два минута, након тога, до прегледа офталмолога, секундарни страх високог степена око 7. Приликом прегледа и збрињавања у КЦВ краткотрајно долази до повећања страха високог интензитета око 8, када му је саопштено да је трајно изгубио око, да би до оперативног збрињавања трпео секундарни страх средњег степена око 6. После операције још три дана трпи страх средњег степена између 5 и 6 до прегледа офталмолога, а до следеће хируршке интервенције 13.12.2010. године страх је средњег степена око 5. Током хируршке интервенције у локалној анестезији краткотрајно расте страх средњег степена на 6, да би након тог периода и после отпуста из болнице, до скидања конаца, трпео секундарни страх средњег интензитета око 4. Месец дана након тога трпи секундарни страх лаког степена 3, а наредна два месеца око 2 и још три месеца након тога страх лаког степена 1 – 2, а након тог периода више нема сталног страха.

Тужени ГГ је због овог догађаја оглашен кривим пресудом Основног суда у Новом Саду К 2645/2012 од 24.11.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 69/2017 од 14.02.2017. године, за извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8828/2017 од 15.04.2019. године, раније донетом у овом поступку, усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоци солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате укупно 1.350.000,00 динара и то за претрпљене: физичке болове 280.000,00 динара, страх 320.000,00 динара, душевне болове због умањења животне активности 500.000,00 динара и душевне болове због наружености 250.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 15.04.2019. до исплате и да му накнаде трошкове парничног поступка од 348.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете преко досуђеног износа до траженог већег износа, одбијен. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 171/20 од 20.02.2020. године, потврђена је наведена пресуда у односу на туженог ГГ у усвајајућем делу, док је у односу на туженог ББ укинута у усвајајућем делу и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев у односу на туженог ББ, оценивши да се одговорност туженог у односу на претрпљену штету тужиоца у предметном штетном догађају може заснивати само на кривици, не и на објективној одговорности, ценећи при том околност да је тужилац послове обезбеђења обављао по основу уговора о делу закљученим са туженим. Према становишту тог суда, на страни туженог ББ не постоји одговорност ни кривица за насталу штету, јер он својим радњама није могао да спречи или онемогући да тужилац буде повређен, нити на његовој страни постоје пропусти у предузимању радњи које би евентуално спречиле наступање штете.

Одлучујући о жалби тужиоца, другостепени суд је оценио да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев у односу на туженог ББ. Према становишту тог суда, тужилац је био радно ангажован од стране туженог по основу уговора о делу, те су они били у односу запослени - послодавац. Како је тужилац повређен обављајући

послове физичког обезбеђења за потребе туженог који га је радно ангажовао, сходно члану 199. Закона о раду, то тужени као послодавац одговара за штету коју је тужилац претрпео. Стога је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог ББ да тужиоцу накнади предметну штету солидарно са туженим ГГ, раније обавезаним да тужиоцу надокнади предметну штету, а сходно одредби члана 206. став 3. ЗОО.

По оцени Врховног суда, одговорост туженог ББ за штету коју је тужилац претрпео услед нереда на концерту произлази из одредаба члана 181. у вези с чланом 154. став 3. ЗОО. Окупљање већег броја људи у затвореном или на отвореном простору представља ситуацију повећаног ризика за настанак штете, због чега је одредбама члана 181. ЗОО посебно предвиђена одговорност организатора окупљања већег броја људи за штету која настане услед изванредних околности које у таквим приликама могу настати. Тужени као организатор концерта одговара по принципима објективне одговорности зато што је организовањем конкретног догађаја створио ризик од наступања изванредних околности, какве су туча и нереди у публици уз гађање чашама и флашама, које нису непредвидиве, већ управо супротно, које су се могле предвидети и очекивати када се на једном месту окупи већи број људи, а услед којих је наступила штета за тужиоца. Тужени као организатор концерта одговара без обзира на кривицу, чак и да је предузео све мере како би смањио ризик за настанак штете. Стога указивање туженог да је приликом организовања концерта предузео све неопходне мере како би спречио настанак штете, те да је број посетилаца на концерту био знатно мањи од очекиваног броја, не може довести до ослобађања туженог од одговорности, јер његова одговорност као организатора догађаја није условљена његовом кривицом, већ је заснована на ризику од наступања изванредних околности које су својствене окупљању већег броја људи на једном месту и које могу довести до настанка штете. Такође, ни околност да је штету тужиоцу причинило треће лице не доводи до искључења одговорности туженог за насталу штету, јер је радња туженог ГГ, који је флашом погодио тужиоца у лице и нанео му тешку телесну повреду, управо део тих изванредних околности које су својствене окупљању већег броја људи и стварају нарочиту опасност од настанка штете, због чега су неоновани супротни наводи ревизије туженог.

Имајући у виду наведено, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог ББ да тужиоцу надокнади нематеријалну штету коју је претрпео у предметном штетном догађају солидарно са туженим ГГ, сходно одредби члана 206. став 3. ЗОО.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**